

BEKLEDİKLERİ PEYGAMBERİ İNKÂR ETMELERİ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Aziz ve sevgili Ak-Televizyon izleyenleri ve Ak-Radyo dinleyicileri! Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun...

Kur'an-ı Kerim ayetleri üzerindeki sohbetlerimizde, bugün Bakara Sûresi'nin 89. ayeti ve devam eden ayetlerini okuyarak, onlar üzerinde açıklamalar yaparak, sohbetimi devam ettireceğim.

89. ayet-i kerimenin metni şöyle, *bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا
مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ
عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا
كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ

(البقرة: ٨٩)

(Ve lemmâ câehüm kitâbün min indi'llâhi musaddikun limâ meahüm ve kânû min kablü yesteftihüne ale'llezîne keferû, felemmâ câehüm mâ arafû kefe rû bihî, fela'netu'llâhi ale'l-kâfirîn) (Bakara, 2/89)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Bu ayet-i kerime, bize Peygamber Efendimiz'in zamanında Medine'de yerleşmiş, yaşamakta bulunan yahudilerle ilgili bilgiler veriyor. Kısaca mealî şöyle:

“Onlara Allah yanından indirilen bir kitap, kendi yanların- dakini tasdik edici bir kitap geldiği zaman, onlar bu kitabın gelmesinden önce, Arapların müşrik olanlarına, bir ahir zaman peygamberine böyle bir kitabın geleceğini, onlara karşı kendilerinin bununla destekleneceğini söyleyip, bu işin açılmasını isteyip duruyorlardı. Ama bu kitap, bu peygamber gelince, bu bildikleri konuda ona kâfir oldular, inkâr ettiler, kabul etmediler, imana gelmediler. (*Fela'netu'llâhi ale'l-kâfirîn*) Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerinedir.” veya “Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerine olsun!”

a. Kur'an-ı Kerim Allah'ın Kelâmıdır

Ayet-i kerimenin başındaki kelimeyi anlatmaya geçiyorum:

(*Ve lemmâ*) “Vaktâ ki, o zaman ki” mânâsına geliyor. *Lemmâ*, *izâ* gibi zaman bildiren bir edattır. (*Ve lemmâ câehüm*) “Onlara geldiği zaman, vaktâ ki onlara geldi...” Onlar dediği *hüm* zamiri Medine'nin yahudileri. (*Kitâbün*) “Yahudilere bir kitap geldiği zaman...” Bu kastedilen hangi kitap?.. Kur'an-ı Kerim... Peygamber Efendimiz'e indirilen, ahir zaman peygamberine indirilen, Allah'ın kitabı Kur'an-ı Kerim.

“Bir kitap kendilerine geldiği zaman, bu yahudilere geldiği zaman...” Bu kitap nedir?.. (Min indi’llâhi) “Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin indinden geliyor. Yâni onun katından, onun tarafından geliyor, o gönderiyor.”

Şimdi tabii, burada bir açıklama yapmam gerekiyor: Kur’an-ı Kerim, Peygamber SAS Efendimiz’in sözü değildir. Kendisinin ortaya koyduğu bir eser değildir. Peygamber Efendimiz’in sözleri, hadis-i şeriftir. Kur’an-ı Kerim’den ayrı bir şey bu... Peygamber Efendimiz’in kendi sözleri hadis-i şeriflerdir, sünnet-i seniyyesidir. Peygamber Efendimiz’in hareketleridir, sözleridir, tavsiyeleridir, takrirleridir, ikrarlarıdır, kabulleridir, susmaları veya müdahale etmemeleridir. Tamam, o ayrı. Ama Kur’an-ı Kerim, bariz bir şekilde hadis-i şeriflerden farklıdır. Hem çok açık seçik bir şekilde, üslûb bakımından farklılık vardır. Hem de Peygamber SAS Efendimiz’e geliş tarzı, daha önceden bu sohbetlerimize başlayacağımız zaman söylediğim gibi, çok farklıdır. Peygamber Efendimiz’e vahiy geldiği zaman, çevredeki başka insanların da hissedebileceği değişiklikler oluyordu. Meselâ, devenin üstündeyken deve ayakta duramıyor, çökmek zorunda kalıyordu... Bunları anlatmıştım.

Bazen vahiy geldiği zaman, arı vızıltısına benzeyen bir uğultuyu, vahyin gelişini duyabiliyorlardı etrafındaki ashâb-ı kiram, Efendimiz’in yakınları... Yâni bu ayrı bir şey. (Min indi’llâh) “Allah’ın vahyettiği, gönderdiği kitap.”

Tabii 20. Yüzyıl'ın bir takım insanları da belki Avrupalılardan, veyahut tamamen dine karşı olan insanlardan gelme bir fikir olarak, sanabilir ki:

“—Hazret-i Muhammed bir kitap yazdı, ortaya koydu.”

Hayır! Kitabın kendisinin olmadığını, Allah tarafından geldiğini gösteren çok kuvvetli deliller var. Çünkü bu kitabın içinde Peygamber Efendimiz'e de ikazlar, hatırlatmalar, hattâ hatalı bir şey yaptığı zaman uyarılar var. Onun için, her yönden gün gibi aşikâr, uzmanların bildiği, alimlerin kabul ettiği bir şey. (*Min indi'llâh*) “Allah tarafından, Allah katından, Allah yanından, Allah'tan gelen bir kitap.”

Kur'an-ı Kerim, Allah'ın kelâmıdır. Onun için çok şerefli, çok kıymetlidir. Onun için bütün müslümanların, bütün mü'minlerin, —çok kesin konuşuyorum— bütün insanların Kur'an-ı Kerim'i dikkatle okuması lâzım!.. Çünkü insanları, yeri, göğü yaratan Allah'ın kelâmıdır. Amerikalının da okuması lâzım, İngiliz'in de, Avrupalının da, Fransız'ın da, Çinlinin de, Japon'un da okuması lâzım!.. Çünkü Allah'ın kelâmıdır.

Kur'an-ı Kerim, Allah'ın kelâmı olduğu için olağanüstü tesiri vardır. Ta başından insanı yakalar, gönlüne hitab eder ve hizaya getirir. Kur'an-ı Kerim'i okuyup müslüman olan Amerikalılar vardır. İsmen söyleyebilirim, uzun uzun hayat hikâyelerini anlatabilirim.

Müslüman olan Amerikalılardan, senatörlerden, gazetecilerden, profesörlerden, alimlerden, müslüman olan Avrupalılardan, şarklılardan, garplılardan, dünyanın her yerinden çok misaller vardır.

Ramazan geldi mi, bütün gazeteler bunları zaman zaman zaten sunuyorlar efkâr-ı umûmiyeye: “Falanca adam müslüman oldu, işte önce şöyleydi...” filân diye cazip bir konu olduğu için, müslümanları sevindirecek konular olduğu için; “El-hamdü lillâh, benim dinim hak dinmiş!” diye sevinmelerine vesile olduğu için, neşrettikleri bir şey.

Ama yine de biliyoruz, ben bilgisayardan da, daha başka yollarla da Türkiye’deki haberleri takip ediyorum. Şimdi televizyon da gelmiş; çanak anten konulursa, televizyondan da izlenebilecek, *international*-uluslararası Türk televizyonundan...

Türkiye’de bazı kimseler, bazı kaynaklar, bazı sorumlu makamlar, bazı okullarda, bazı müesseselerde –milletvekillerinin çıkarıp da mecliste gösterdiği belgelerden anlıyoruz ki— açıkça Kur’an-ı Kerim’e, Peygamber Efendimiz’e, İslâm dinine hakaret eden, ona iftira eden, onu tanımadığını çok açık bir şekilde gösteren ifadelerde bulunuyorlar. Okuyunca şaşırıyorum.

Demek ki İslâm’a düşman, Kur’an’a düşman, Peygamber Efendimiz’e düşman insanlar var. Onlar artık nasılsa, 20. Yüzyıl’da çok çağdışı bir durum... Yâni, ben bu Avustralya hükümetine bakıyorum, Avrupa, Amerika hükümetlerine

bakıyorum; onlar kendi dinlerine, mâzîlerine, örflerine, inançlarına çok destek oluyorlar. Din adamlarına çok saygı gösteriyorlar, çok yüce makam veriyorlar ve çok çalışma kolaylıkları sunuyorlar. Televizyonlar, radyolar, mektepler, hastaneler, her şeyleri var...

Bu Türkiye’de çok çağıdışı bir durum ve çok bilim dışı bir durum... Diyanet İşleri Başkanlığı hiçe sayılıyor, ilâhiyat fakülteleri hiçe sayılıyor. Yâni böyle, herkes kendi bildiğini yapmaya devam ediyor ve bazı insanlar dinsiz yetişiyor. Kur’an’a karşı, İslâm’a karşı hakaretlerle dolu kitapları okuyarak yetişiyor. Tek taraflı yetişiyor, bilemiyor. Yâni, bizim sözümüzü duyamıyor. Bizim savunmamızı, izahlarımızı duysa, belki anlayacak.

Bize belki itibar etmez. Çünkü biz müslümanız, taraf tutuyoruz diye düşünür ama, müslüman olmuş Avrupalıları, Amerikalıları filân duyunca tabii, filozofları, feylesofları, yazarları, yüksek tahsil görmüş ilim adamlarını filân görünce, akıllanmaları lâzım!

Bir de, herkes dinine sarılıyor da, Yunanlılar, Sırplar, Bulgarlar, Almanlar, İngilizler, İspanyollar, İtalyanlar... Papalığın bir din hükümeti var dünya üzerinde, büyük elçilikler atanıyor vs. de, yâni nedir bu müslümanların çektikleri bazı insanlardan?.. İncasına göre yaşayamıyor, incasına göre hareket edemiyor... Kur’an-ı Kerim’i okuyamıyor, okutamıyor çocuğuna... Kurduğu müesseselerin önü kesiliyor... Bunların hepsi çok çağıdışı uygulamalar.

Tabii, ilgililerin bunları düzeltmeye çalışması lâzım! Bu yanlışlıkları yapanların da karşısında doğruyu ortaya koymak lâzım! Doğrunun hakim olması için çalışmak lâzım!..

b. İslâm'ın Tasdik Edici Oluşu

(*Min indi'llâh*) “Allah'ın indinden gelen bir kitap... (*Ve lemmâ câehüm kitâbün min indi'llâh*) Allah'ın huzurundan, Allah'tan gelen, vahiyle gelen, Allah'ın emirlerini ihtiva eden bir kitap onlara geldiği zaman...” Ama bu kitabın bir özelliği var o zamanki yahudiler için: (*Müssaddikun limâ meahüm*) “Yanlarındakini tasdik edici...”

Yanlarındaki sözünden kasıt Tevrat... Onlar Tevrat'ın Allah'ın kelâmı olduğunu biliyorlardı, Mûsâ AS'a geldiğini biliyorlardı. Gözlerinin önünde geldi. Bir kısmı da vahyi duydular Tur Dağı'nda, Tûr-u Sînâ'da... Yâni besbelli, Allah'ın kelâmı. Ama asıl Tevrat yok da, bazı yerleri çıkartılmış, bazı yerleri tahrif edilmiş, ayrı... Ama yanlarındaki kitabı tasdik edici, “Evet bu Mûsâ'ya indirilen vahiydir.” diye tasdik edici.

Tabii, bu tasdik edici olmak, İslâm'ın çok önemli, güzel bir yanıdır, vasfıdır, çok önemlidir. Başka dinlerde bu yok. Başka dinler daha öncekileri, daha sonrakileri inkâr durumuna düşmüş. Yâni ofsayta düşmüş, –futbol tabiriyle, ayaktopu tabiriyle söylersek– sınırın ötesine düşmüş, yanlış yere, girilmemesi gereken hatalı yere girmiş oluyor. Ama İslâm, eski peygamberlerin hak olanlarını, “Bunlar peygamberdir.” diye tasdik ediyor.

Tasdik etmeseydi, nice insanlar çıkardı: “Yâ bunlar hepsi safsatadır.” diyebilirdi. Yâni, komünistlerin dediği gibi, “Din afyondur, bunların hepsi kendileri uydurmuşlardır.” diyebilirdi. Kimse de bir şey yapamazdı, cevap veremezdi. Ama Kur’an-ı Kerim diyor ki:

“—Evet, eski o kitaplar da hak kitaptır. O peygamberler de Allah’ın gönderdiği peygamberlerdir.”

Adem AS da peygamberdir; Nuh AS da, işte tufan olayları, sonuçlarıyla yeryüzünde biliniyor, kazılarda çıkıyor. Tufan olmuş, kitâbelerden anlaşılıyor. Tarihî, o eski çağlara ait belgelerden anlaşılıyor... Nuh diye bir zât gelmiş, o da bir peygamber... Mûsâ diye bir zât gelmiş, ondan evvel Yûsuf AS diye bir zat gelmiş,

Mısır’da yaşamış, şu işleri yapmış... Kitâbelerden belli. İbrâhim AS’ın varlığı ve faaliyetleri belli. Onların hepsini İslâm tasdik ediyor. Böylece beraat etmiş oluyor. Yâni şüpheden, şaibeden, iftiradan beraat etmiş oluyor. İslâm onların hepsini sâhil-i selâmete çekiyor, çıkartıyor.

Hepsinin medyûn-u şükrân olması lâzım! Cümle hak dinlerin, ilâhî dinlerin sahiplerinin, bir peygamber tarafından öğretilmiş dinlerin sahiplerinin, Kur’an-ı Kerim’e ve İslâm’a ve Peygamber Efendimiz’e şükran borçları var. “Allah senden razı olsun!” diye teşekkür borçları var, vefa borçları var. Çünkü onları tasdik ediyor.

Tabii, “Bu tasdikten murad nedir?” diye tefsir kitaplarında, açıklamalarda deniliyor ki: (*Musaddikun limâ meahüm*) Kendi kitaplarında Peygamber Efendimiz’in, yâni ahir zaman peygamberi diye bir peygamberin geleceğine dair bilgiler var. Bu peygamber de çıkıyor. İşte o kitabın söylediği, istikbâle ait, olacak dediği bir olay vukû buldu. Böyle anlayanlar da var. “İşte tamam, ahir zaman peygamberi çıktı. Demek ki Tevrat’ın o cümlesi, ihbarı, verdiği haber tahakkuk etti.” diye o mânâyâ da anlayanlar var.

Bütünüyle Tevrat’ın bozulmamış, tahrif edilmemiş gerçek kısımlarında olan hakikatleri, ahlâkî düsturları, kanunları: “Yalan söylemeyin, adam öldürmeyin...” gibi emirleri tasdikliyor.

Geçtiğimiz haftalardaki sohbetlerimizde hep duydunuz: Kur’an-ı Kerim, o emirlere yahudilerin uymasını söylüyor; “Uysanıza, kitabınızda böyle yazıyor. Allah şöyle yapın dedi, niye tutmadınız, böyle yapmayın dedi niye yaptınız?” diye. Bundan sonraki ayetlerde de gelecek.

Onlar da Allah’ın kelâmının bazı cümleleri, parçaları olduğu için, ahkâmının parçaları olduğu için, onlara uymaları lâzım diye, Kur’an-ı Kerim “Niye yapmıyorsunuz?” buyuruyor. Yapmayınca da, yapmadıklarının kusur olduğunu beyan ediyor.

c. Yahudiler Peygamber Bekliyorlardı

(*Musaddikun limâ meahüm*) “Yanlarındakini tasdik ediyor.” Ve bundan sonra çok önemli bir haberi öğreniyoruz bu ayet-i kerimeden: (*Ve kânû min kablü yesteftihûne ale'llezîne keferû*) “Daha önceden, yâni bu Kur’an inmeden önce, Peygamber Efendimiz peygamber olarak görevlendirilmeden, ortaya vazifeye atılmadan önce, (*yesteftihûne*) bu yahudiler feth istiyorlardı, açılmasını istiyorlardı, (*ale'llezîne keferû*) kâfirlere karşı kendilerine bir fetih, açılma, bir yardım gelmesini bekliyorlardı.”

Bu *ale'llezîne keferû*'dan murad, kâfir olanlara karşı kendilerinin yardım almasını, bir fütühâtın kendilerine verilmesini bekliyorlardı. Bir kapının açılmasını bekliyorlardı. Bu kâfirler kimler?.. Arapların müşrik olanları, puta tapanları.

Bu hususta haberlerde geçiyor ki, yahudiler komşularına diyorlardı ki: “Siz bize böyle zulmediyorsunuz...” İşte Gatafan kabilesi var çevrelerinde, Esed kabilesi var, diğer müşrik Arap kabileleri var. Onlar tabii sıkıştırıyorlar, çarpışıyorlar, üzüyorlar bu yahudi kavimlerini; çevrede, çölde, saldırıyorlar, yağmalıyorlar... Onlara karşı Allah'tan fütûhat istiyorlardı. Tabii Medine'deki Evs ve Hazrec kabilesi de o zaman müşrik idiler. Peygamber Efendimiz daha gelmemişti. Diyorlardı ki:

“—Tevrat'ta bize indirileceği belirtilen o ahir zaman peygamberi gelsin yâ Rabbi!..

Bu kâfirlere karşı şirki yenecek ya o gelecek peygamber; o gelsin de, bu müşrikleri yenelim!” diye bekliyorlardı ve onlara da söylüyorlardı:

“—Ey müşrikler, siz şimdi bize saldırıyorsunuz ama, o ahir zaman peygamberi geldiği zaman biz sizi yeneceğiz, şirki yok edeceğiz!” diye söylüyorlardı.

Dualarında öyle söylüyorlardı.

Hatta rivayetlerde geçiyor ki, Muaz ibn-i Cebel, meşhur sahabi, biliyorsunuz, hadis-i şerif rivayetleri çok. Biz de ondan bazı hadisleri, yeri geldikçe size anlatıyoruz. Bişr ibni'l-Berâ ibn-i Ma'rûr ve Dâvûd ibn-i Seleme gibi Medine'nin ensardan olan mü'minleri, onlara diyorlardı ki:

يَا مَعْشَرَ الْيَهُودِ اتَّقُوا اللَّهَ وَأَسْلَمُوا فَقَدْ كُنْتُمْ

تَسْتَفْتِحُونَ عَلَيْنَا بِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ وَنَحْنُ أَهْلُ شِرْكِ وَتَخْبِرُونَنَا بِأَنَّهُ

مَبْعُوثٌ وَتَصِفُونَهُ بِصِفَتِهِ فَقَالَ سَلَامٌ بْنُ مِشْكَمٍ

أَخُو بَنِي النَّضِيرِ مَا جَاءَنَا بِشَيْءٍ نَعْرِفُهُ

وَمَا هُوَ بِالَّذِي كُنَّا نَذْكُرُ لَكُمْ

(*Yâ ma'sere'l-yehûd*) “Ey yahudiler topluluğu, ey yahudi milleti, ey yahudiler! (*İtteku'llâh*) Allah'tan korkun, (*ve eslimû*) İslâm'a gelin!

(*Fekad küntüm testeftehüne aleynâ bi-muhammedin SAS, ve nahnü ehlü şirkin*) Biz henüz müşrikken, daha İslâm'ı tanımadan önceki zamanda, 'Ahir zaman peygamberi Muhammed gelecek!' diye, bize karşı zafer kazanacaksınız diye, bize söylüyordunuz. Biz duyuyorduk bunu. 'Böyle bir peygamber gelecek, sıfatları şöyle olacak, müşriklerle şöyle savaştacak, böyle savaştacak...' diye bize bunları bildiriyordunuz. E şimdi Allah'tan korkun, böyle diyordunuz, işte geldi, şimdi müslüman olmuyorsunuz."

Selâm ibn-i Mişkem, Benî Nadîr'in adamı, cevap olarak bu sözlerin karşısında yan çizmiş ve onlara demiş ki: (*Mâ câenâ bi-şey'in na'rifuhû*) "Bildiğimiz bir şey getirmedim. (*Ve mâ hüve bi'llezî künnâ nezürü leküm*) Bizim söylediğimiz bu değil, daha sonra gelecek..." gibi sözler söylemişler.

Evet, yahudilerde "Bir mesih, bir peygamber, bir kurtarıcı gelecek!" inancı var. Tabii, Peygamber Efendimiz'i kabul etmeyince, tâ kıyamet kopuncaya kadar gelecek, gelecek diye bekleme durumundalar.

İlginçtir, ben Türk Edebiyatı'yla ilgili eski metinleri incelerken, tabii Orta Asya'da, Tibet'te, Turfan'da kazılar yapılmış, oralarda budistlere ait Türkçe bazı dini kitaplar, Türk dilinin kaynakları oluyor onlar tabii, eski kaynaklar oluyor; onlar bulunmuş. Oralarda da Mayturişivî filân diye, böyle ilerde gelecek bir kurtarıcıdan bahsediliyor. Yâni Budizm'de de,

“Ahir zaman peygamberi gelecek, bir kurtarıcı gelecek!” diye bilgiler var. Kalıntılar halinde dikkatimi çekmişti o.

Yahudilerde de var. Hatta zaman zaman, “Ben Mesih’im, ben kurtarıcıyım!” diye bazı kimseler ortaya çıkıyor, sonra yalancı olduğu anlaşılıyor. Türkiye’de de biliyorsunuz, bu dönmelerin kökü böyle bir şeyle ortaya atılmıştı. [Sabatay Sevi, “Ben beklenen Mesih’im!” diye ortaya çıkmıştı.] Sonra hükümet erkânı onu yakaladılar Osmanlılar zamanında... O da sıkışınca, “Ben vaz geçtim, müslüman oldum!” filân dedi. Ama devam ettiler bu inanca... Tabii, Tevrat’ta Allah’ın kendilerine bildirdiği ahir zaman Peygamberini kabul etmeyince, arayıp duracaklar, bekleyip duracaklar.

Ama gerçeği anlayıp kabul eden yahudi alimleri de var... “Evet, tamam, evsâfını duyduğumuz ve gelme zamanı da aşağı yukarı işte yaklaştı.” diye, zaman olarak da biliyorlardı. Yâni, böyle gecikecek bir zamanda değildi. Ne kadar zaman geçtikten sonra geleceği hakkında, işaretler vardı kendi din kitaplarında. “Gelmesi yakınlaştı.” diye söylüyorlardı Arap kavimlerine, kabilelerine, müşriklerine:

“—Gelmesi yakınlaştı, geldiği zaman biz size göstereceğiz, şirki yok edeceğiz, sizi tepeleyeceğiz! Ad ve İrem kavmini yok ettiği gibi Allah’ın, biz de sizleri yok edeceğiz, yok olacaksınız!” diyorlardı.

Böyle deyip dururken, (*Felemmâ câehüm mâ arafû*) “Böyle bildikleri bu konu, bu bekledikleri bu peygamber, geleceğini bildikleri bu Kur’an-ı Kerim gelince onlara, (*keferû bihi*) ona kâfir oldular. Yâni onu inkâr ettiler, kabul etmediler, mü’min olmadılar.” deniliyor.

Niye kâfir oluyor insan? Yâni bilip dururken, bekleyip dururken niye kâfir oluyor?.. Yâni küfrün çeşitleri var tabii, insanın kâfir olmasının çeşitleri var. Kâfir bir anneden babadan doğar, müşrik bir anneden babadan doğar, müşrik bir muhitte yetişir, bilmez. Bilmediği için, örf ve adetin içinde yuvarlanarak böyle gider durur. Ama onların da gerçeği bulması lâzım!

Amazonlarda bile yaşasa, Himalaya dağlarının tepesinde bile yaşasa, hiç medeniyet görmemiş bir Okyanusya adasında bile yaşasa; gemi parçalanmış, kayalara çarpmış, uçak düşmüş de, işte bir çocuk adaya düşmüş, orada büyümüş de hiç bir şey bilmiyor bile olsa, hiç bir medenî bilgisi olmasa bile, o insanın yaradanını bilmesi, Allah’ın varlığını bulması farzdır kendisine...

Tabii namazı bilemez, zekâtı bilemez, ibadetlerin teferruatını bilemez ama; Allah’ı bilmesi lâzım, bulması lâzım!.. Çünkü kendisi yaratıktır, yaratanını bulması lâzım! Kendisinin dışında bu kâinata bu güzel nizamı veren Rabbü’l-âlemîn’i bulması farzdır, mecburîdir. Herkes bununla yükümlüdür. Vahşi de olsa, zenci de olsa, hiç medeniyet duymamış bir tek kişi bile olsa...

O zaman tabii, böyle iman edecek ama, toplumu onu yanıltıyor: “Şu heykel tanrı” diyor, veya “Tanrının timsâli, yâni sembolü” diyorlar. Geçiyorlar karşısına, biliyorlar ki heykel, biliyorlar ki filânca usta bunu yonttu, yaptı veya madense kalıba döktü, kıpırdamaz, bir şey yapamaz. Ama önüne tabaklara meyveler koyuyorlar. Biz budist mâbedlerine gittik burada. Hatta bize bir torbanın içinde pirinçler verdi bir kadın, uzatıyor. “Ne olacak bunlar?” dedim, Ziyaret ediyoruz, yâni görelim diye, ibret için.

“—Ne olacak bu pirinçler.”

Parayla veriyor. Yâni şu kadar dolar vereceğim, o pirinci alacağız, şöyle bir şeffaf küçük torbacığın içinde, poşetin içinde 5 gram bir pirinç, yâni o kadar bir şey.

“—Ne olacak bu?..”

“—Putasunacaksınız!” diyor.

Delirdim mi ben, aklımı mı kaçırdım? Onun bâtil olduğunu bilip duruyorum. Biz ibret için, “Bakalım, bunların yaptıkları ne kadar yanlış, anlayalım!” diye geziyoruz. Heykelin önüne meyveler koymuşlar. Ne olacak bu meyveler?.. Yâni, o heykel canlı değil ki, onları yiyecek değil ki... Yâni yanlış şeylerle insanı oyalıyorlar. İşte cahillikten, bilmezlikten, küfür, şirk olabilir.

Ama bir de, bildiği halde inkâr ediyor. (*Felemmâ câehüm mâ arafû keferû bihî*) “Bildikleri şey kendilerine geldiği zaman, bilip dururken ona kâfir olmak...” Bu ayrı bir şey...

Bu neye benziyor?.. Şeytanın âlemlerin Rabbini bilmesine rağmen, Allah'ın emrine itaatin gerekli olduğunu bilmesine rağmen, itaat etmediği zaman cezanın ne kadar büyük olduğunu bilmesine rağmen; “Adem’e secde et!” dediği zaman Rabbü'l- àlemin, “Secde etmem!” demesi gibi bir şey. Cenneti görüyor, olayları biliyor, Allah'ın emrini duyuyor, kendisi doğrudan doğruya Adem'i görüyor.

“—Niye bu secde et dediğim Adem'e secde etmedin ey İblis?” diye sorulunca diyor ki:

“—(*Ene hayrun minhu*) Ben ondan daha hayırlıyım. Sen beni ateşten yarattın, onu topraktan yarattın.” diyor.

Yaratanını biliyor, Allah'ın yarattığını da biliyor. Ama ateşi topraktan üstün sayıyor. Kendine göre temeli bu işte, ateş topraktan daha üstün. Ya değilse, ya toprak daha üstünse?.. Ki öyle. İşte oradan inatla, küf'r-ü inâdî ile, inadından, hasedinden kâfir oluyor.

Aynı duyguları insanlara da aşıyor şeytan. Yâni, insanoğluna küfrü öğreten şeytan... Mü'minleri de, bir peygamber gelmiş, “Allah'a ibadet edin!” diye onlara öğretmişken, sonradan tapınma yönlerini saptırtan da yine şeytan... “Bak, işte onun şekli şöyledir.” filân diye saptırtıyor. Yâni, mü'minleri de inancından saptırtıyor. Çünkü görevi saptırmak...

İşte bunlar da, bildikleri hakikati kabul etmediler. O zaman tabii, bunlara söylenecek bir şey yok. Biliyorlar. İçlerinden bazıları da: “Evet, sen haklısın yâ Rasûlallah!” diyorlar.

d. Abdullah ibn-i Selâm'ın Müslüman Olması

Abdullah ibn-i Selâm, Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere'ye gelince, “Şunun gittiği toplantıya bir gideyim, bakayım, bu şahıs kimin nesi?” diye gitti. Orada Peygamber Efendimiz konuşuyorken kalabalıkta, uzaktan baktı... O henüz daha yahudi. Kendisi yahudi alimi, yâni hahamı, görevlisi, Tevrat'ı bilen bir kimse. Diyor ki:¹

فَإِذَا وَجَّهَهُ لَيْسَ بِوَجْهِ كَذَّابٍ

(ت.ه.حم.ك.طس.ش.هب.ق.عن عبد الله بن سلام)

(Feizâ) “Bir de baktım ki, (*vechuhû*) Rasûlüllah'ın yüzü, Medine'ye gelen bu Rasûlüllah denilen kişinin yüzüne bir de baktım ki, (*leyse bi-vechi kezzâb*) çok mübarek bir yüzü var, hiç de yalan söyleyecek bir insan yüzü değil. Yalandan, ‘Ben peygamberim!’ diyecek bir insan yüzü değil.” Nur saçıyor çünkü...

---

¹ Lafız farkıyla: Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.652, no:2485; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.423, no:1334; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.451, no:23835; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.405, no:1460; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.14, no:4283; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.313, no:5410; İbn-i Ebî Şeybe, c.V, s.248, no:25740; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.216, no:3361; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.502, no:4422; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.II, s.152; İbn-i Sa'd, *Tabakâtü'l-Kübrâ*, c.I, s.235; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.II, s.132, no:1339; Abdullah ibn-i Selâm RA'dan.

İyi insanların yüzlerindeki alâmetlerden, akıllı insanlar, basiretli insanlar anlarlar. Yâni, insanların iyiliği kötülüğü bazen yüzlerine, çizgilerine akseder, belli olur. Şöyle bir baktın mı;

“—Bu adamı gözüm tutmadı.” dersin.

“—Neden?.. Nereden anladın?..”

“—Yüzünde meymenet yok!”

Bu bir tahmin ama, sezer bazen tecrübeli insanlar, onu anlayabilir.

Ankara’ya bir Fransız profesör gelmiş. Bizim fakülteden de bir arkadaş, Ankara’yı gezdiriyor ona. Müzeye gitmişler. Kendisi anlattı. demiş ki bizim arkadaş: “Şu karşıdaki adam...” diyor, halktan birisini gösteriyor. Yâni, halkı tanıyabildiğini göstermek için bizim arkadaşta Fransız demiş ki:

“—Şu karşıdaki adam mutasavvıf, derviş, tarikat ehli... Git istersen sor!” demiş.

İddia ediyor yâni, daha hiç tanımadığı uzaktaki bir adamı. Nereden iddia ediyor?.. Yüzünden sezinliyor, yüzünün hatlarından, “Bu adam mü’min adam!” diye. Çünkü hakikaten Kur’an-ı Kerim’de de geçer:

سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ

(الفتح: ٢٩)

(*Sîmâhüm fî vücûhihim min eseri’s-sücûd*)
“Secdeden yüzlerinde alâmetler hâsıl olur, nurlar hâsıl olur.” (Fetih, 48/29)

Mü'min insanların hâli belli olur. Mü'min bir kadın, mü'min bir erkek, bir mübarek teyze, bir mübarek dede hemen belli olur yüzünden... “Bu mü'min, bu değil..” Hemen belli olur. “Bu şarlatan, bu hilekâr...” Belli olur tipinden.

Arkadaş gitmiş sormuş:

“—Hemşehrim, merhaba, nasılsın? Ben ilâhiyattan falancayım, seninle tanışmak istiyorum, nerelisin?..”

Böyle çeşitli sorularla yumuşattıktan sonra: “İşte buraya niye geldin? Müzeyi beğendin mi?..”

Neler dediyse artık, tahminen söylüyorum yâni. Böyle iyice yumuşattıktan sonra, çünkü herkes bu şeyleri de söylemez herkese... Demiş:

“—Aziz kardeşim, bir yere bir intisabın var mı?” filân demiş.

Yâni, “Sen tarikat ehli misin, yâni o Fransız'ın dediği gibi misin?” diye onu yoklamak istiyor. Böyle yolunca yöntemince yaklaşmış, “Bir yere intisabın var mı?” demiş. O da:

“—Evet, var! Falanca zât-ı muhtereme bağlıyım, ondan feyz alıyorum.” filân demiş.

Yâni, dediği çıkmış. Çünkü belli olur.

Şimdi (*Feizâ vechuhû leyse bi-vechi kezzâb*) “Yüzüne bir de baktım ki, yalancı bir insan yüzü değil.” Şöyle şöyle tatlı, güzel nasihatler oldu diye söylüyor.

Sonradan Peygamber Efendimiz yahudilerin havrasına gitti, dedi ki:

“—Ey yahudiler! Sizin kitabınız Tevrat’ta, ‘Bir ahir zaman peygamberi gelecek!’ deniliyor. ‘Evsâfı şöyle şöyle...’ deniliyor, hatta ismi hakkında ipuçları veriliyor, hatta yapacağı işlerle, hayatındaki önemli olaylarla ilgili bilgiler veriliyor. İşte o benim!” diye Peygamber Efendimiz bildirdi.

“—Bana iman edin! Siz ehl-i kitapsınız, size peygamber gelmiş, kitap inmiş, bu işi bilirsiniz. Siz böyle müşrik değilsiniz. Bana iman edin! İmana gelin, Kur’an’a gelin, İslâm’a gelin!” diye onlara imanı teklif etti.

Onlar ses çıkartmadılar. Peygamber Efendimiz yanındaki kişilerle, ashabıyla çıktı. Yâni tebliğ etmiş oldu, vazifeyi yapmış oldu. Kim kaybetti, kim kazandı?.. Peygamber Efendimiz vazifesini yaptı; ötekiler de dinlemediler, ahirette tabii cezasını çekecekler.

Peygamber Efendimiz uzaklaşırken arkadan Abdullah ibn-i Selâm koştu:

“—Yâ Rasûlallah! Ben şehâdet ederim ki senin sözlerin doğrudur, Tevrat’ta o ayetler vardır.” dedi.

Tevrat’ta da var, İncil’de de var, başka kutsal kitaplarda da var muhterem kardeşlerim! Ben bunu size zaman zaman sohbetlerimde de delilleriyle gösteriyorum. Hattâ fotoğraflarını bile gösterebilirim.

“—Bunlar kıskandıklarından, bir takım çarpık duygulardan evet diyemediler.” dedi.

Bu çarpık duygular, yâni insanı Allah'ın emrini tutmaktan alıkoyan çarpık duygular. Gerçeği gördüğü halde, gerçeğe uydurmayan duygular... Bunlar çok önemli. Hiç bir insanın böyle duyguların esiri olmaması lâzım! Çünkü bu dünya hayatı fânîdir, kısadır, hiçtir, sıfırdır; ahiretin hayatı ebedîdir, bâkidir. Ahirette cennete gitmek varken, cenneti kaçırmak, ebedî cehennemde yanmağa sebep olacak bir duygusuzluk, ilgisizlik veya karşı geliş veya küfür veya inkâr içinde olmak, çok yanlıştır.

Var, tarihte de böyle olmuş. Şimdiki zamanda da dünyanın her yerinde var. Mü'minler de var, imana gelenler de var; bildiği halde gelmeyenler de var. Tabii hased duygusu olabiliyor, şeytânî bir inat duygusu olabiliyor, kıskanıyor... Veyahut insanlarda bir şey var, yâni peygamber olduğunu bilse bile, "Sizin peygamberiniz!" diyor. "Bizim peygamberimiz" demiyor, "Hepimizin peygamberi" demiyor.

Uçakta yanıma birisi oturmuştu:

"—Sizin Peygamberiniz şöyle der..." diye söylüyordu.

Tabii hepimizin peygamberi... Sadece bana gelmiş değil ki o Peygamber. Hepimize gelmiş durumda ama, maalesef insanlar kendilerinden, kendi aralarından çıkmamışsa, pek sevgi saygı göstermiyorlar.

"—Bu bizim hemşehrimiz!" derler, kötü bir insan bile olsa hemşehrilik gayretiyle desteklerler.

“—Bu bizim ırkımızdan” derler, ırkçılık, kavmiyet güderler. Halbuki yanlış iş yapıyordur. Yapmaması lâzım!

“—Bu bizim peygamberimiz değil” derler. Hatta, “Bu kitap Arapça, Arab’ın kitabı, Arab’ın peygamberi...” derler.

Maalesef şimdi de aynı şey var. Hatta çeşit çeşit hatalı sözler de duyuyoruz, bazı meşhur kişilerden... Halbuki İslâm birdir.

İslâm bir kavme inmemiştir, cihan-şümuldür, yâni bütün insanlara gönderilmiştir:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا

(سبأ: ۲۸)

(*Ve mâ erselnâke illâ kâffeten li’n-nâsi beşîran ve nezîrâ*) [Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik.] (Sebe’, 34/28) buyruluyor.

Bütün insanlara bir müjdecî ve uyarıcı olarak gönderilmiştir Peygamber Efendimiz. Ama, kitap Arapça diye soğukluk duyarlar, çölden çıkmış diye soğukluk duyarlar. “Bizim ırkımız başka, dilimiz başka...” derler. Şeytan insanları çok çeşitli sakat duygularla aldatıyor, gerçeklerden uzaklaştırıyor.

Sonuç ne olacak?.. Yâni, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin bir insanın müslüman olmasına ihtiyacı var mı? Hayır, ihtiyacı yok... Cümle cihan halkı isterse kâfir olsa, yâni ta maziden ta istikbâle kadar bütün insanlar kâfir olsa, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin kudreti yanında

hiçbir şey ifade etmez. “*Tavşan dağa küsmüş de, dağın haberi bile olmamış.*” diye bir atasözü var. Karıncalara bizim ne ihtiyacımız var, ne kadar sayarız bir karıncayı?.. Yüzlerce, binlerce, milyarlarca karınca var...

Cenâb-ı Hak’ın ihtiyacı yok, kulların İslâm’a şiddetle ihtiyacı var!.. İslâm bir ilâçtır, hastalar çoktur, herkesin o ilâca ihtiyacı var. Ruh hastalıklarının ilâcı... Beklentiler var, korkular var, ümitler var, onların cevapları var. Yâni, “Bu insanoğlu nasıl yaratıldı? Nereden geldi, nereye gidiyor? Hayat nedir?” İslâm bunların hepsinin sadra şifa verici cevaplarını sunuyor, gösteriyor, bildiriyor.

Sonra, “Şöyle yaşayacaksın, temiz yaşayacaksın...” diye insanlara bu dünyada nasıl yaşayacağını gösteren rehberdir, dünya hayatını yaşama kılavuzudur İslâm...

Şimdi, İslâm’ın hakkında bir sürü kötü söz söyleyen insanların ne kadar yanlış olduğunu, o kadar iyi biliyorum ki bir üniversite profesörü olarak... İslâm diyor ki, “Temiz yaşayacaksın!” ve bunu teferruatıyla söylüyor:

“—Tırnak keseceksin, kılların ter biriken yerlerini kazıyacaksın... Bedenen temiz olduğun gibi aklen de, kalben de, ahlâken de temiz olacaksın... Niyetin iyi olacak...” diyor.

Temizlik diyor, ondan sonra ne diyor?.. İyilik diyor, sabır diyor olayların karşısında... Çünkü dünya hayatında tatlı ve acı olaylarla karşılaşır insan. Nimetlere şükür diyor, nimetleri göndereni bilmek diyor...

Yâni, bütün güzel duygular İslâm'da... Reçete bu... Yâni bir hazine ama, insanlar ne biçim hınçlarla karşı çıkıyorlar. İslâm'a, Peygamberimiz'e, Kur'an'a, dine, Kur'an kurslarına, imam- hatiplere ve sâireye karşı duygular var şimdi. Bu nasıl oluyor, bunu incelemek lâzım!

Kimlerde oluyor?.. Tabii kökeni gayr-i müslimse; meselâ başka dindendi de, şu anda tabii Türkiye'de dine dayalı bir ayırım olmadığı için, bir görevin başına gelmiş, şöyle olmuş, böyle olmuş... Veya o görevdeyken o yanlış yola girmiş, o cemiyete, o dine kaydolmuş olabilir. Tamam bu ayrı.

Ama bazen de annesi, babası mü'min, mütedeyyin insan, diyanet işleri başkanının torunu, falancanın bilmem nesi... Bakıyorsunuz, Cevdet Paşa'nın torunu... Haa, kayabiliyor, yanlış yollara gidebiliyor. O yanlış yoldakiler imana gelirken, yâni Roce Garudi müslüman olurken, feylesoflar müslüman olurken; Tefvik Fikret'in çocuğu Halûk papaz oluyor, Cevdet Paşa'nın torunu bilmem ne, şöyle oluyor... Tabii, şimdi hayatta yaşayanların da bazılarının çocuklarının, torunlarının ne olduğunu söyleyebilirim. Dinden imandan çıkabiliyor.

Tabii bu bir eğitim. Bu yanlış eğitimi engellemek lâzım! Yanlışlıktır. Yâni 20. Yüzyıl'ın insanlığı kurtaracak inancını bırakıp da, bâtıl, eski muharref, bozuk hurafelerle dolu şeylere kaymak çok büyük bir kayıptır.

فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ

(يونس: ٣٢)

(*Femâzâ ba'de'l-hakkı ille'd-dalâl*) “Hakkı bırakırsa insan ne olur? Ancak dalâlete düşer, sapıtır.” (Yunus, 10/32) Okyanusta gemiyi bırakır da atlarsa insan, kurtulma imkânı kalır mı?..

Allah gafletten uyandırısın... Gaflete düşürmesin... Hakkı hak olarak görüp, ona uymayı nasib eylesin... Bâtılı bâtıl görüp, anlayıp, ondan korunmayı nasib etsin...

e. Allah'ın Lâneti Kâfirlerin Üzerinedir

(*Fela'netu'llâhi ale'l-kâfirîn*) “Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerinedir.”

Bu umûmi bir kuraldır. Kâfir oldu mu insan, Allah'ın rahmetinden dışarıda kalır. *Lânet* ne demek zâten?.. Hayırdan ve rahmetten mahrum hâle getirilmek demek... Rahmetten, yâni lütuftan, esirgemedi, hayırdan mahrum bir duruma gelir. Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerine olur; o kâfirler hayırdan, rahmetten mahrum bir hâle düşerler.

“Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerinedir.” diye bu bir bilgi cümlesi, ihbâr, ihbârî cümle de olabilir; “Kâfirlere Allah'ın lâneti olsun! Hay Allah'ın lânetine uğrayasınlar!” mânâsına bir beddua mânâsına da anlaşılabilir.

Çünkü ihbârî cümle ile inşâî cümle arasında ayırıcı bir şey, mümeyyiz bir kelime bazen yoktur Arapça'da.

Ama, bir haber cümlesi olarak da düşünsek, evet, kâfirler Allah'ın lânetine her zaman uğramışlardır ve uğrayacaklardır, hem dünyada, hem ahirette... Bir de, "Uğrasınlar, yâni niye böyle kâfirlik ediyorlar? Hay Allah kahretsin!" dediğimiz gibi yâni bizim, öyle de olabilir.

f. Tevhid Yılı İçin Çalışalım!

Peygamber SAS Efendimiz çok halim halim, çok sakin sakin gerçekleri anlattı. İnananlar inandı, inanmayanlar inanmadı. Peygamber Efendimiz ahirete irtihal etti ama, işte Kur'an-ı Kerim'in hakikatleri ortada... İşte biz de Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini okuyoruz, izah ediyoruz. Herkes bunu duymalı; Amerikalısı, Avrupalısı, Çinlisi, Japon'u, Hintlisi... Yâni öküze, Buda'ya tapma zamanı, güneşe aya tapma zamanı, haça puta tapma zamanı değildir.

Ve ben geçen hafta başlattım, onu söyleyerek sözümü tamamlamak istiyorum: Artık 1999 yılının yarısını da geçtik, 2000 yılına doğru gidiyoruz. 2000 yılı artık yeni bir rakam, yuvarlak bir rakam. Yeni bir yüzyılın başlangıcı olacak. Yeni asırların, artık yüzyıllar ne kadar devam edecekse, onların başlangıcı olacak.

Bu önümüzdeki 2000 yılını, aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler, Tevhid Yılı olarak ilân ediyorum. Lütfen hepiniz bana yardımcı olun!.. Bu Tevhid Yılı çalışmalarını yaygınlaştıralım!

Allah'tan başka ilâh yoktur, *Lâ ilâhe illa'llâh...* Alemlerin Rabbi yaratan, yeri göğü yaratan yüce Mevlâ'nın kuluyuz ve ona kulluk etmemiz lâzım! Hak yol İslâm'dır, istikbâl İslâm'ındır ve çağımız, insanlık çok buhrandadır, ahlâkî düşkünlük içindedir. İnsanlığın kurtuluşu İslâm'la olacaktır. 2000 yılı bunun başlangıcı olsun. Şimdiden bunu başlatalım!..

Böyle geriye dönüş değil de, irticâ değil de yâni, bâtil inançlara, putperestliğe geri dönüş değil de, istikbâle yönelik nurlu ufuklara doğru... İstikbâl İslâm'ındır ve 21. Yüzyıl Tevhid Yüzyılı'dır. 2000 yılı özellikle Tevhid Yılı'dır.

Hani her yılı bir şey yapıyorlar, Yunus Emre yılı, Ahmed Yesevî yılı, Osmanlı'nın 700. kuruluşunu kutlama yılı... Bu yıl maalesef Osmanlı'ya lâyük olduğu şekilde gerekli çalışmalar çok yapılmadı. 600 yıl dünyaya hâkim olmuş; adalet, insanlık, ahlâk, medeniyet, incelik, zarafet, edep getirmiş olan bir devlet; bizim dedelerimiz yâni... Onun güzel anılması, tanıtılması lâzımdı.

1999 Osmanlı'nın 700. yılı, kuruluşunu kutlama yılıydı. 2000 yılı nedir?.. 2000 yılı da Tevhid Yılı'dır. Elbirliğiyle bunu anlatalım!

Bu vesileyle tevhidi anlatalım, *Lâ ilâhe illa'llâh*'ı anlatalım, *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*'ı anlatalım!.. *Allâhu ekber*'i anlatalım... *Subhâna'llâh*'ı, *El-hamdü li'llâh*'ı anlatalım... Anlasın cümle cihan halkı ve herkes hak yola gelsin, imana gelsin, Allah'ın rahmetine ersin...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû, aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

10. 08. 1999 - AVUSTRALYA

[Bütün TEFSİR DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

